

L'al·lusió a l' 1-O al manifest de la vaga feminista

Escrit per Roser Ros Rius. Dones No Estàndars / Sectorial Dones ANC
dijous, 1 de març de 2018 14:35

OPINIÓ

Perquè es diu que l'al·lusió a l' 1-O trenca la unitat del manifest de la vaga feminista? Beatrix Silva (Fundadora de Federalistes d'Esquerres i membre del PSC) i Núria Parlon (alcaldessa de Santa Coloma) afirmen, a través d'un article a un diari de Barcelona, que condemnar la situació política catalana actual al Manifest del 8M fragmenta el moviment feminista.

Segons l'autora de l'article*, **Cristina Sen**, les dues polítiques assenyalen que l'onzè paràgraf (d'un total de trenta-vuit) és de caire clarament sobiranista i ha generat que algunes plataformes, com ara el Moviment Democràtic de Dones o la Red de Municipios Libres de Trata es plantegin adherir-se al manifest dels col·lectius feministes espanyols perquè cerquen una declaració unitària al marge de qüestions partidistes.

Així és com s'ha aconseguit que, enguany, el nostre manifest sigui notícia a La Vanguardia.

L'al·lusió a l' 1-O al manifest de la vaga feminista

Escrit per Roser Ros Rius. Dones No Estàndars / Sectorial Dones ANC
dijous, 1 de març de 2018 14:35

Tristament, no perquè els mitjans de comunicació -oh, per fi!- ens brindin el privilegi del seu poder, sinó per l'onzè capítol. Cal doncs, analitzar-lo amb deteniment per descobrir el perquè dues persones aparentment avesades a la terminologia política i la precisió discursiva adjectiven la condemna política actual catalana com a separatista i partidista.

El prefaci de l'onzè, però, és un clam a les sufragistes, les dones que van lluitar a la Guerra Civil, les anticolonialistes, antiimperialistes, les dones "dels marges" i encara més: feministitza la lluita de les migrades perquè "Som dones lliures en territoris lliures". Tot un clam de sororitat que sembla no poder-se aplicar a la llunyana realitat innombrable: Catalunya.

Sembla doncs, que en el fons, roman una trampa prou freqüent en els discursos polítics sota el quals sí s'amaguen interessos sobiranistes i partidistes, però no els de la sagrada unitat espanyola i la falsa esquerra alliberadora.

Per començar, defensar el dret a l'autodeterminació dels pobles com a fonamental i inalienable és integrador. Ho és perquè permet referèndums que són binaris i, per tant, inclouen l'opció unionista i la independentista i, fins i tot, l'absentisme (són, de fet terciaris). A més, defugen del sistema polític partidista imperant i, en conseqüència, es pregunta a la ciutadania directament (democràcia directa). El dret a l'autodeterminació es relaciona directament amb la lluita feminista, ja que és un acte de llibertat, la de decidir el propi futur.

La trampa esdevé encara més palesa si es considera que dues polítiques actives i membres de partits ben instal·lats en el sistema, truquen al reconegut diari per publicitar que l'onzè és fruit de membres de la CUP i dels CDRs. Personalment, l'any passat vaig assistir a les reunions del 8M com a representant de tres grups no partidistes: Feministes per la Independència, sectorial de dones de l'ANC i Dones No Estàndards (dones amb diversitat funcional) i no recordo cap boicot al Manifest pel fet de no mencionar la nostra realitat (tot i que algunes estàvem prou en desacord). Al contrari, vam seguir la vaga juntament amb la resta, perquè nosaltres sí entenem que aquesta és la lluita conjunta i no marxarem pas per un no-onzè tros.

Però encara més enllà, moltes de les indignades per afegir un paràgraf que mostra la diversitat d'una lluita que, efectivament, és internacional (la feminista) són les primeres en defensar la diversitat dins del moviment feminista i no dubten en aixecar banderes palestines i indigenistes quan cal. Això sí, sempre s'autoanomenen internacionalistes! Potser fora convenient doncs, per això, analitzar breument aquest terme: internacionalisme s'oposa a nacionalisme en tant que és un principi de cooperació entre nacions. Per tant, neix i descansa sobre la idea de nació.

L'al·lusió a l' 1-O al manifest de la vaga feminista

Escrit per Roser Ros Rius. Dones No Estàndars / Sectorial Dones ANC
dijous, 1 de març de 2018 14:35

Nosaltres, que ens diem feministes, podem anar canviant la configuració del món en estats-nació que tantes guerres inútils ha comportat, ja sigui per l'existència de falses fronteres que oprimeixen a les comunitats agrupades lliurement on elles volen, com pel transfons romàntic-hegelià idealista d'un estat absolut opressor. Canviem, doncs, el significat d'internacionalisme, tot omplint-lo d'actes de reconeixement a les comunitats diverses del món, com ara fora el de no adjectivar el reconeixement de la diversitat dels pobles en clau nacionalista, o sigui, separatista i sobiranista. Només així desfarem fronteres nacionalistes i teixirem llaços entre nosaltres, les dones. Entenguem, doncs, la pertinença a una comunitat, no com una amenaça, sinó com una riquesa més de les dones, al mateix nivell que la identitat sexual, la de funcionar pel món, etcètera.

I, sobretot, parlem clar i de tot, com a germanes, cara a cara i des de la sinceritat més profunda, sense màscares que obstaculitzen la nostra lluita col·lectiva per la llibertat total de les dones en tots els àmbits. Condemnem la homogeneïtat i el discurs únic dels poderosos i celebrem la diversitat, perquè no hi pot haver unitat sense diferències: no hi cap l'amor (o la sororitat) sense contemplar la unicitat de l'altre. Jo, igual que moltes dones no partidistes ni nacionalistes, celebro l'onzè, perquè m'uneix a la diversitat intrínseca de cada dona.

* [Article a La Vanguardia](#)

[1]El paràgraf en concret diu així: *“Per aconseguir una vida lliure de violències cal actuar en tots els àmbits de la nostra vida. A Catalunya estem vivint una escalada de repressió: càrregues policials l'1 d'octubre amb denúncies a agressions sexuals. Les feministes estem compromeses també en al defensa de la democràcia i de les llibertats al nostre país i entenem que la criminalització i/o judicialització de formes pacífiques de protesta social i reivindicació política també són formes de violència institucional que hem de denunciar. Per això, denunciem l'aplicació del 155 de la Constitució espanyola i exigim la seva immediata suspensió”*.